

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1874-01-03)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Martensen, Hans Lassen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1874-01-03)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 319. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020124.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Martensen
Viborg, 3. Januar 1874

Tak, kjære Biskop Martensen, for Deres sidste Brev! Naar De saa hjerteligt og varmt omtaler det personlige s. 320 Forhold, hvori vi ere komne til hinanden, da er det mig en stor Glæde, at De kan skrive saaledes; men det gjør mig tillige meget undseelig. Thi hvad skal jeg sige, som har modtaget saa Meget af Dem, længe før denne nærmere Forbindelse begyndte, da De endnu ikke kunde vide, hvor Meget De gav mig, — som bestandig trænger til at faae Mere? Jeg vil gjøre, hvad der altid er det Bedste: ret hjerteligt skjønne paa og takke Gud for, at Gud saa underligt leder Menneskenes Veie og fører dem sammen paa Maader, som de ikke kunde ane. Det har jeg ogsaa gjort ved det gamle Aars Ende. — —

Deres Ønske om, at disse Aar endnu ikke maae være tilende, modtager jeg ogsaa med Tak og Glæde. Jeg mærker vel med Aarene mere og mere, at de allerede ere mange; jeg kan lettere blive træt, endog af det Arbeide, som er mig kjært; jeg føler ogsaa, at det altid bliver vanskeligere at udfylde sin Plads. Men om jeg end til sin Tid kan fristes til Modløshed og glæde mig til Enden, som med hvert Aar kommer nærmere, saa har jeg dog en levende Fornemmelse af, at jeg endnu ikke er naaet saa vidt som den gamle Simeon, ikke endnu er færdig her, og jeg har ogsaa en overveiende Drift og Lyst til endnu at blive en Stund og faae det Forraad forøget, som vel maa gjennemgaae en stor Forandring, før man kan leve evigt deraf, men som dog væsentlig maa samles her. — — — —

At De har glædet mig med den sikke Udsigt til snart at see, hvad De har lovet os om „Katholicisme og Protestantisme,“ behøver jeg ikke at sige. At der dermed ogsaa følger Udsigt til nye Kampe, og at det kan synes Nogle ubetimeligt nu igjen at henlede Opmærksomheden paa Katholicismen, har naturligviis ikke kunnet s. 321 afholde Dem fra at komme med Deres Skrift; tværtimod, jo mere Uklarhed der er over Forholdet mellem de to Kirker, og jo stærkere Tilbøieligheden paa mange Steder kan være til at lade alt det Forskjellige uden videre gaae op i den ene almindelige Kirke, i Indifferentisme ikke blot med Hensyn til kirkelig Lære, men dermed tilsidst dog ogsaa til kirkeligt Liv, desto mere maa et Skrift, der vil bringe Lys ind i disse Forhold, betragtes som et Arbeide henimod den sande og levende Union. — — — —

Deres hjerteligt hengivne O. Laub.